

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 62

OLOI, 24 D'AGOST DEL 1935

PREU 15 cèntims

FETS DEPLORABLES

per N. G.

L'esforç continuat de les escoles, de les biblioteques i de la cultura en general afanyant-se a formar les generacions amb un esperit cívic cada dia més amotllat al perfeccionament, fent de manera que el treball, la correcció i la convivència s'harmonitzin i s'imposin d'una manera normal entre persones d'interessos, de tendències i de punts de vista oposats, es troba sovint—no massa sovint per sort—amb fets que ens fan témer un afluirament dels resultats d'aquell esforç encara que cada dia sigui més considerable i millor atès, cosa que resulta en extrem paradoxal. Contemplar impassibles semblant immunització i veure recular per uns anys tota la llevar pacientment propagada en les aules, en els llibres, en les conferències i en l'educació oficial i familiar seria en realitat un fet dolorós, lamentablement dolorós.

Anem a referir-nos a dues agressions que públicament han tingut lloc a Olot en un espai de temps relativament curt.

I no anem a puntualitzar ni a fer un anàlisi ni dels precedents ni de les persones ni de les víctimes. Lluny d'això volem tenir ben apartada aquella visió i demanem al lector que separi del seu pensament tots els protagonistes que en aquest moment no volem saber qui són ni com se diuen; perquè sentim de debó veure'ns obligats a entrar en consideracions en aquestes matèries. El periodisme però, quan no és exercit com a professió lucrativa ni com a «chantage», sinó com un mitjà de millorament de tots els postulats socials, és dur i espinós si vol donar curs

al deure elemental que s'ha imposat i quan així és, el silenciar certs fets és claudicar de la seva missió i renunciar al seu fi primordial asfixiant-se inconscientment.

Si callant atemptariem a n'aquells principis sagrats i amb la complicitat del nostre silenci infligiríem un dany a la població, un deure amb ella ens mou a condemnar totes les tares que cal extirpar. Pel seu ennobliment i per la seva més alta dignificació és doncs que parlem.

* * *

En pocs anys hi han hagut a Olot dues persones que s'han volgut fer la justícia per llurs pròpies mans descendint a agredir a dues altres persones com a tota solució a suposades diferències personals. Hem de dir i repetir que això és, en un país culte, indiscutiblement repugnant i intolerable. La legislació, les autoritats i la més elemental discreció ens priven a tots, sense privilegis de cap mena, de cometre actes contra ningú ni de moure escàndols ni de pertorbar la pau del carrer. Imaginem-nos per un moment que es generalitzés aquesta costum i que es posés en boga el fer-se cadascú pel seu compte la justícia amb «arguments» com els usats pels respectius autors i que totes les persones que estan agraviades per altres persones arribessin a donar ales al temperament deixant-se portar per la irascibilitat d'aquest. Ima-

ginem-nos com descindiria el nivell moral de la societat olotina i quin seria el trist concepte que de la nostra ciutat se'n formaria.

Encara que entra en la nostra natural intuïció el supòsit de que els mateixos no tornarien a incorre en les mateixes faltes i que passats els moments de fogositat, serenament, els haurà sabut greu, això no priva, més aviat obliga gairebé ineludiblement davant la recent reincidència, a sortir al pas d'un tercer que se li ocorre gués de posar en entredicte el nom dels olotins i que el fet lamentable es repetís una vegada més.

Cal doncs avui no deixar al tinter el nostre pensar, i amb la total convicció que interpretem i recollim el del noranta nou per cent dels nostres conciutadans, hem de declarar que ja han passat els temps del matonisme i que l'opinió olotina no està més disposada a tolerar-lo perquè s'aparta de les costums morigerades nostres i perquè mai no ens han estat agradables els valents sigui quina sigui llur vestidura ni el color de llur sang... ni els fums que puguin gastar.

Sentiríem haver de tocar mai més aquest tema. Es un tema que ens desplaça pels perills que té d'haver d'aplicar-hi un lèxic més contundent i si convenient fos amb gràfics i demés senyes.

Volem a tota costa mantenir ben alt el nom d'Olot enlairant-lo sempre, costi el que costi, encara que sigui moltes vegades sacrificant altres coses. Per dignitat i per patriotisme, que per a nosaltres són dues coses sinònimes.

